

РЕШЕНИЕ

№ 4322

гр. София, 29.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова

ЧЛЕНОВЕ: Димитрина Петрова
Искра Гърбелова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **4444** по описа за **2023** година докладвано от съдия Калина Пецова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по жалба от М. Н. К. от [населено място] срещу Решение № 1083/06.03.2023г. по НАХД № 6649/2021г. на СРС, с което е отхвърлена жалбата на К. срещу Заповед №441/16.03.2021г. от К. Д. – полицай в група „Охрана на обществения ред“ в сектор „Охранителна полиция“ към 06-то Районно управление при СДВР.

Намира, че решението и потвърдената заповед са в противоречие с гаранциите за свобода и сигурност съобразно Европейската конвенция за правата на човека. Считат, че заповедта следва да съдържа подробни и ясни фактически мотиви , от които да се изведе извод за вероятност лицето да извърши или да съпричини конкретно престъпление, каквито в случая липсват. Намират още, че фактическата обстановка, изведена от СРС е непълна и неточна.

Моли за отмяна на решението и заповедта.

В проведеното съдебно заседание касаторът се представлява от адв. Й.. Поддържа жалбата на заявените в същата основания и претендира разноските по делото.

Ответникът не се явява и не се представлява.

Съдът, на база данните по делото и становищата на страните, намира следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от легитимна страна, за която оспореният акт е неблагоприятен, при надлежно удостоверена представителна

власт и в срок.

Разгледана по същество, жалбата се явява неоснователна, предвид следното:

СРС е установил следното по фактите и правото:

На 16.03.2021 г. младши инспектор К. А. Д. – полицай в група „Охрана на обществения ред” в сектор „Охранителна полиция” към 06 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи издал Заповед за задържане на лице рег. № 441 от 16.03.2021 г. за задържане на лицето М. Н. К., адресно регистриран в [населено място], в помещение за временно задържане на 06 РУ –СДВР. Като основание за задържане на лицето била посочена разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР с отбелязването чл.144 от НК – заплахата за убийство. Заповедта била предявена на задържаното лице, което я подписало.

Видно от приложени по делото материали по досъдебно производство № 526/2021г., по описа на 06 РУ -СДВР, пр.пр.№ ДН3749/2021г., по описа на СРП, М. К. е бил привлечен в качеството на обвиняем по посоченото ДП за престъпление по чл.144, ал.3 във вр. с ал.1 от НК. На 14.07.2021 г. делото е внесено с обвинителен акт в СРС, НО, където е образувано НОХД № 10202/2021 г., по описа на СРС, НО, 98 състав.

На база така установеното от фактическа страна, съдът направил следните правни изводи: Жалбата на М. К. е с искане за прогласяване на нищожност на заповедта, което може да се депозира без ограничение във времето по аргумент от нормата на чл.149, ал.5 от АПК. Поради това, съдът приел жалбата за допустима в частта ѝ относно искането за прогласяване на нищожност на заповедта.

Разгледана по същество, съдът приел жалбата за неоснователна по следните съображения: Доколкото в АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, теорията и съдебната практика са възприели критерият, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 АПК, когато нарушенията им са особено съществени. Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен.

Съобразно това и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии, кога един порок води до нищожност и кога същият води 3 до унищожаемост: 1). Всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта; 2). Порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление; 3). Съществените нарушения на административно-производствените правила са основания за нищожност, също само ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление (например - поради липса на кворум); 4). Нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора - т. е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Само пълната липса на условията или предпоставките, предвидени в приложимата материалноправна норма, и липсата на каквото и да е основание и изобщо на възможност, за който и да е орган да издаде акт с това съдържание би довело до нищожност на посоченото основание; 5). Превратното упражняване на власт е порок, водещ до незаконосъобразност като правило и само ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв акт, посоченият порок води до нищожност.

В настоящия случай съдът приел, че упражняването на правомощието по чл. 72 от ЗМВР е в условията на оперативна самостоятелност и при предоставена на полицейския орган възможност да прецени, при наличие на нормативно установените фактически предпоставки, да наложи или не принудителната административна мярка. Следователно, съдебната проверка обхваща преценката дали административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност и спазил ли е изискванията за законосъобразност на административния акт, очертани в нормата на чл. 146 АПК.

Съдът приел, че заповедта е издадена от компетентен орган, като последното представлява кръга от въпроси от сферата на изпълнителната власт, които той едновременно е овластен и задължен да решава. Приел, че в настоящия случай обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган - полицейски орган по смисъла на чл. 57, ал. 1 от ЗМВР и в кръга на предоставените му от закона правомощия. Заповедите за задържане на лице се издават от полицейски органи, а такива според разпоредбата на чл. 57, ал.1 от ЗМВР са органите на Главна дирекция "Национална полиция", Главна дирекция "Борба с организираната престъпност", Главна дирекция "Жандармерия, специални операции и борба с тероризма", Главна дирекция "Гранична полиция", областните дирекции, дирекция "Миграция", дирекция "Вътрешна сигурност", дирекция "Международно оперативно сътрудничество" и звената "Общинска полиция", които пряко осъществяват някои от дейностите по чл. 6, ал. 1, т. 1 – 3, 7 и 8. Видно от приложеното удостоверение на Началник ОЗ сектор към отдел „Човешки ресурси” при СДВР младши инспектор К. А. Д. е назначен на длъжност полицаи в група „Охрана на обществения ред” в сектор „Охранителна полиция” към Об Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи, съгласно Заповед № 513з-10890/20.07.2020 г. на Директора на Столична дирекция на вътрешните работи, която длъжност изпълнява и към момента. В тази връзка приел твърденията на жалбоподателя за нищожност на оспорената заповед, поради липса на компетентност, за изцяло неоснователни.

Нищожен би бил и акт, който не е издаден въз основа на закон или подзаконен нормативен акт, но същият засяга правата и законните интереси на адресатите му. В случая оспореният акт е издаден на основание конкретна правна норма от ЗМВР. На следващо място, като критерий за нищожност може да се приеме засягане на установената в закона форма при издаването на акта, до степен на същественост толкова сериозна, че да може да се приравни на липса на акт – липса на волеизявление, абсолютна липса на мотиви, устно волеизявление, когато според закона е задължителна писмена форма и др., което приел, че в случая не е налице. Заповедта е издадена в предвидената от закона писмена форма, съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 от АПК, като са посочени фактическите и правни основания за налагането на принудителната мярка. Съгласно разпоредбата на чл. 74, ал. 1 от ЗМВР, заповедта за задържане на лице трябва да е издадена в писмена форма, а алинея 2 на същата разпоредба посочва какво трябва да е съдържанието на самата заповед, а именно – името, длъжността и местоработата на полицейския орган, издал заповедта; фактическите и правните основания за задържането; данни, индивидуализиращи задържаното лице; датата и часът на задържането; ограничаването на правата на лицето по чл. 73, както и правата на задържаното лице. Съдът извел, че в случая е спазена предвидената от закона форма, така както предвижда чл. 74, ал. 1 от ЗМВР – издадена е писмена заповед за задържане, връчена на адресата, като в същата са вписани името, длъжността и местоработата на служителя, издал заповедта, както и

данните, индивидуализиращи задържаното лице – три имена, ЕГН и адресна регистрация, фактическите и правните основания за задържането, датата и часът за задържането. Разяснени са правата на задържаното лице и му е връчено копие от заповедта. При постановяването на заповедта са спазени законово установените процесуални изисквания, като на задържаното лице са разяснени правата му на жалба и на адвокатска защита.

Доводите на жалбоподателя за липса на фактически и правни основания за задържането му в оспорената заповед, с което е нарушено правото му на защита, съдът намерил за неоснователни, доколкото видно от заповедта в нея е посочено като квалификация и словесно описание престъплението, за което са били налице данни към момента на издаването ѝ. Не се установява мярката да е наложена в противоречие с целта на закона.

Предвид горното, съдът отхвърлил жалбата срещу оспорената заповед.

Решението на СРС е валидно, допустимо и правилно.

Предмет на производството е акта само по отношение на неговата валидност, поради просрочието на жалбата за разглеждане на законосъобразността му.

Съдът е изложил подробни и ясни мотиви относно наличието на всички предвидени предпоставки за законосъобразност на заповедта, предвидени в нормата на чл. 146 от АПК, което се споделя от настоящия състав.

Още по-малко са налице предпоставки, които да опорочават производството така, че да водят до нищожност на заповедта.

Не се установява твърдението в жалбата, че липсват фактически мотиви, а напротив – видно от съдържанието на заповедта, същата обосновава чрез позоваване на образуваното досъдебно производство от общ характер разпоредените със същата последици.

По изложените съображения, жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал.2, предл. последно, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Н. К. от [населено място] срещу Решение № 1083/06.03.2023г. по НАХД № 6649/2021г. на СРС, с което е отхвърлена жалбата на К. срещу Заповед №441/16.03.2021г. от К. Д. – полицаи в група „Охрана на обществения ред“ в сектор „Охранителна полиция“ към Об-то Районно управление при СДВР.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: